

L'autor noruec Per Petterson, admirador de l'obra de Mercè Rodoreda, presenta 'M'hi nego', en català, i una nova traducció al castellà de 'Salir a robar caballos'

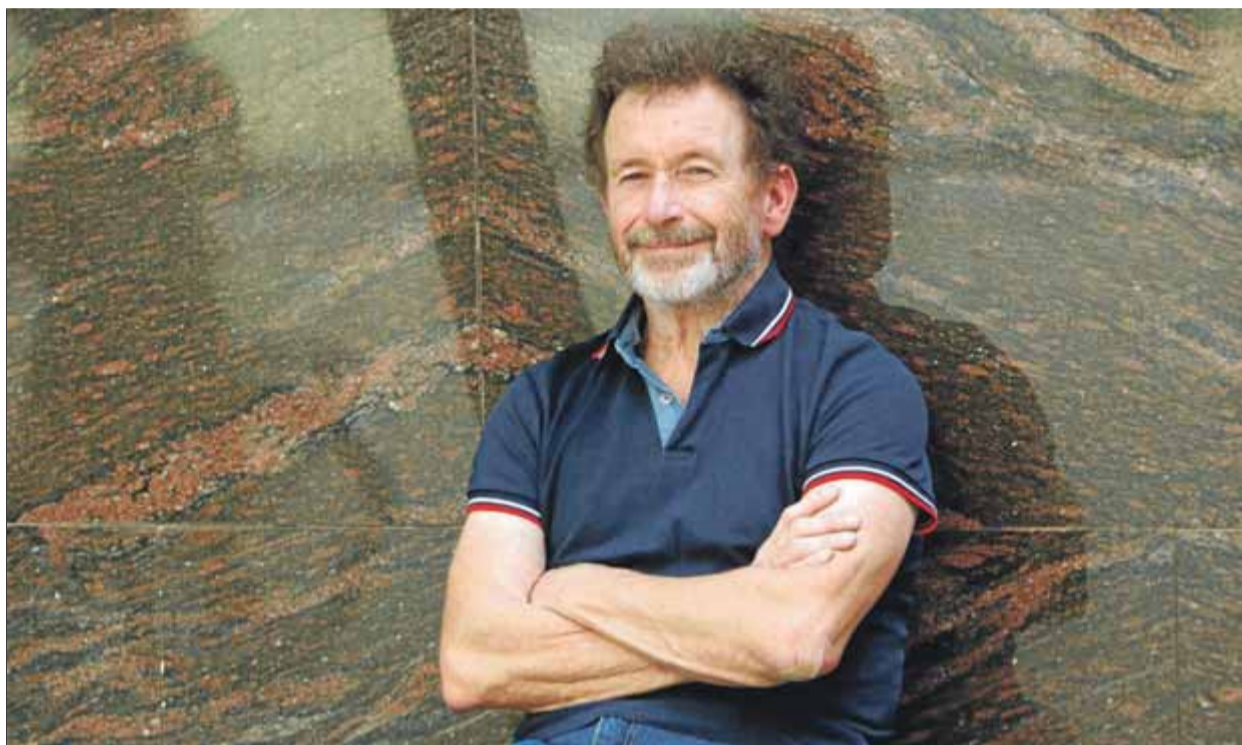
Un autor familiar

Lluís Lloret
BARCELONA

Per Petterson (Oslo, 1952) ha aprofitat la seva intervenció en el festival literari Kosmopolis, del CCCB, per presentar dues obres seves, *M'hi nego* (traduïda per Carolina Moreno), la cinquena obra d'aquest autor que publica Club Editor, i *Salir a robar caballos* (traduïda per Cristina Gómez), la seva novel·la més famosa i el segon títol seu que publica Libros del Asteroide.

L'editor d'aquesta editorial, Luis Solano, justifica la nova traducció de *Salir a robar caballos*, "perquè en castellà ja no es troba". Ha estat traduït a 50 llengües. "És un llibre que m'estimo, va ser fàcil d'escriure, les idees em venien soles; és un llibre diferent, es van esgotar totes les edicions i em va fer guanyar molts calés", sintetitza Petterson somrient.

Maria Bohigas, editora de Club Editor, afirma que "és un honor publicar Petterson" perquè té "la convicció que és un dels autors vius que perdurarà". "Cada cop que obres un llibre seu és com tornar a casa, on tot és al seu lloc però sempre hi ha alguna cosa diferent, els sentiments", hi afegeix l'editora. "Tots els seus llibres estan intercomunicats, d'alguna manera, els personatges són

Per Petterson ha visitat Barcelona per presentar dues traduccions i participar a Kosmopolis ■ GUILLEM ROSET / ACN

membres d'una mateixa família", conclou.

Abans de poder-se dedicar a escriure, Petterson va ser obrer, llibreter, traductor i crític, i per això va debutar quan ja tenia 35 anys, amb el recull de relats *Cendra a la boca, sorra a les sabates*. Novel·la a novel·la s'ha anat fent un nom dels més respectats al seu país i també en altres països.

El conjunt de la seva obra són variacions sobre temes com ara la infantesa, els llocs, la memòria com a gran constructora i,

naturalment, la família, sempre present. "Escric sobre la família, una institució molt important que pot ser agradable però també incòmoda; però tots en tenim una, de família", afirma l'autor.

Els llibres parteixen d'un detall, com ara una conversa amb el seu pare. "No busco els temes, o no específicament, em surten a mesura que vaig escrivint", confessa.

Tot i que quan volia ser escriptor i no trobava la manera el desllorigador va ser escriure sobre la seva

família, perquè és un tema que coneixia i odia fer recerca, Petterson assegura que el que escriu "no és autobiogràfic, no és autoficció; res del que explico va passar, però sí que podria haver passat". Per això es queixa que molta gent s'ho pensi, que fa autoficció, fins i tot crítics literaris. "Sí que començo a escriure amb moltes notes autobiogràfiques i en primera persona, però aviat passo a la tercera perquè haig de donar el protagonisme als personatges." A *M'hi nego* són tres els personatges

que prenen la paraula: Jim, educat i covat per una mare piadosa, i Tommy i Siri, abandonats per la seva, sotmesos a un pare violent. Els uneix el petit poble i ser orfes, una situació que suporten miraculosament quan són nens però que els fereix quan arriben a ser adults.

Les vides de tots tres agafen camins diferents, sense que puguin explicar-se què els va separar. "El temps se'n va i de cop ja no ets jove: pel mig hi ha amics amb qui voldries reconciliar-te i persones a

"El passat pot ser perillós perquè potser hi trobes coses que no t'agraden"

qui mai no podràs perdonar. El protagonista es nega a perdonar el seu pare i tot el que li va fer."

A les seves obres el pes del passat és molt present. "El passat pot ser perillós perquè potser hi trobes coses que no t'agraden." "En tots els meus llibres passen molts anys entre el present i el passat; a *Sortir a robar cavalls*, per exemple, passen 50 anys entre els dos punts narratius i no sabem què ha passat, entremig", explica Petterson. "No soc Cervantes ni Proust, escric des de l'ara, no soc capaç de fer-ho d'una altra manera."

Petterson és lector i admirador de Mercè Rodoreda, per això, explica Bohigas, "quan ens vam conèixer va dir-me que estava orgullós de ser traduït al català i que voldria arribar a escriure com la Rodoreda". Tot un detall. ■